

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз П 3/2015
16.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Драгише Ђорђевића, Соње Павловић, Веска Крстајића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у привредно-казненом поступку против окривљеног правног лица С. з. „С.“ из С. и окривљеног одговорног лица М.Б., због привредног преступа из члана 152. став 1. тачка 1. и став 2. Закона о планирању и изградњи, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених адв. Д.З., поднетом против правноснажних пресуда Привредног суда у Сомбору Пк 105/10 од 13.02.2013. године и Привредног апелационог суда у Београду 2Пкж 212/13 од 15.05.2013. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених С. з. „С.“ из С. и М.Б., поднет против правноснажних пресуда Привредног суда у Сомбору Пк 105/10 од 13.02.2013. године и Привредног апелационог суда у Београду 2Пкж 212/13 од 15.05.2013. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сомбору Пк 105/10 од 13.02.2013. године окривљени С. з. „С.“ из С. и М.Б. оглашени су одговорним због привредног преступа из члана 152. став 1. тачка 1. и става 2. Закона о планирању и изградњи, и то окривљено правно лице С. з. „С.“ на новчану казну у износу од 450.000,00 динара а окривљено одговорно лице М.Б. на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, које казне су дужни да плате у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења за правно лице односно под претњом замене новчане казне казном затвора за одговорно лице.

Окривљено правно лице обавезано је да на име трошкова привредног казног поступка плати износ од 328.475,28 динара, за извршено вештачење и на име паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Привредног апелационог суда у Београду 2Пкж 212/13 од 15.05.2013. године, одбијена је као неоснована заједничка жалба окривљеног

правног лица С. з. „С.“ и окривљеног одговорног лица М.Б., и пресуда Привредног суда у Сомбору Пк 105/10 од 13.02.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљених С. з. „С.“ из С. и М.Б., адв. Д.З., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона, са предлогом да се захтев усвоји и обе пресуде преиначе а окривљени ослободе од отпужбе или да се обе пресуде укину и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа испитујући дозвољеност поднетог захтева за заштиту законитости, нашао да је захтев недозвољен.

Процесном одредбом члана 56. Закона о привредним преступима ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77, 36/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90, "Службени лист СРЈ", бр. 27/92, 24/94, 28/96, 64/2001 и "Службени гласник РС", број 101/2005), прописано је да ако одредбама овог закона није друкчије одређено, у поступку за привредне преступе сходно ће се примењивати одредбе Закона о кривичном поступку између осталих, одредбе о захтеву за заштиту законитости (члан 419. до 424). Законом о привредним преступима у делу који се односи на поступак по правним лековима и то на захтев за заштиту законитости као ванредни правни лек (глава XIII тачка 3), у члану 130. је прописано, да против правноснажне судске одлуке којом је повређен овај закон или против судског поступка који је претходио правноснажној судској одлуци, надлежни јавни тужилац може поднети захтев за заштиту законитости, а у члану 133. истог закона, да јавни тужилац захтев може подићи у року од 6 месеци од дана када је странкама достављена одлука против које је дозвољено подизање захтева.

Закоником о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је, у члану 483. став 1, да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, с тим да је право окривљеног и браниоца за подношење захтева временски ограничено на рок од 30 дана рачунајући од дана достављања правноснажне судске одлуке окривљеном (члан 485. став 4. истог Законика).

Из цитираних прописа произилази да је одредбама Закона о привредним преступима, који се примењују у поступку за привредни преступ, у односу на важеће опште одредбе кривичног поступка, између осталог, различито одређен круг лица која су овлашћена за подношење захтева за заштиту законитости, због чега у поступку за привредни преступ не долази у обзир сходна примена одредбе члана 483. став 1. Законика о кривичном поступку у вези са чланом 56. Закона о привредним преступима, већ се у погледу овлашћења за подношење захтева за заштиту законитости примењује одредба члана 130. Закона о привредним преступима.

Како је, у смислу одредбе члана 130. Закона о привредним преступима, искључиво надлежни јавни тужилац овлашћен за подношење захтева за заштиту законитости против правноснажне одлуке донесене у поступку за привредни преступ, то је предметни захтев за заштиту законитости браниоца

окривљеног правног лица С. з. „С.“ из С. и окривљеног одговорног лица М.Б., недозвољен, јер је поднет од неовлашћеног лица у смислу цитираног прописа.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости одбацио као недозвољен, а на основу члана 130. Закона о привредним преступима у вези чл. 56. истог закона и члана 487. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.